

Arrest

nr. 136 987 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2013 werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet (bijlage 13) . Op 22 mei 2014 werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13 (kennisgeving op 25 mei 2014). Op 22 mei 2014 werd aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, onder een bijlage 13sexies (kennisgeving op 25 mei 2014). Dit is de bestreden beslissing:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 05/02/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Uit het gedrag van betrokkene blijkt dat hij zijn persoonlijke verrijking laat primer en op de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten en op de schade die zijn handel veroorzaakt aan de maatschappij in het algemeen. Daarom wordt hem een termijn opgelegd van acht jaar voor het inreisverbod..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Schending artikel 62, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikel 62, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt met betrekking tot de kennisgeving van beslissingen genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: "Indien de vreemdeling aangehouden is, wordt de kennisgeving' gedaan door de directeur van de strafinrichting." De bestreden beslissing maakt duidelijk dat de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis is gegeven in de gevangenis van Leuven Centraal. De bestreden beslissing is echter nog niet aan verzoeker betekend, hier wordt immers geen melding van gemaakt in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken. Naast de duidelijk leesbare stempel van de gevangenis, staat de naam van de kennisgevende persoon "MB" handgeschreven. De beslissing maakt echter nergens melding van de functie van deze persoon. Daar de Vreemdelingenwet duidelijk stelt in artikel 62 dat de kennisgeving gedaan dient te worden door de directeur van de strafinrichting, dient deze in de gevangenis van Leuven Centraal gedaan worden door mevrouw MC. Mevrouw C wordt immers aangeduid als inrichtingshoofd van deze gevangenis. (stuk 2) Dat mevrouw "B" met een onbekende functie ter kennis heeft gesteld van verzoeker op een ongekende datum, maakt een schending uit van artikel 62, tweede lid van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. Verzoeker heeft kritiek op de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 62, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij met zijn betoog voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht op het ogenblik dat hij in vrijheid werd gesteld. Bovendien dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State, een eventuele onregelmatigheid in de kennisgeving van de beslissing de geldigheid van een beslissing niet aantast, indien de beslissing zelf wettig is, wat zal blijken na de bespreking van het tweede middel.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"Schending van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, Schending van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht).

Definities: (...).

bestreden beslissingen

De Dienst Vreemdelingenzaken verduidelijkt haar gebruik van artikel 74/11, §1, vierde lid door te stellen dat "hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 05/02/2014 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden." Tot zover heeft de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing voldoende gemotiveerd. Dat deze veroordeling echter bevat dat verzoeker de feiten heeft bekend, dat hij spijt betuigt over de gepleegde feiten en dat hij tot voorheen over een blanco strafregister beschikte, laat de verwerende partij vakkundig naast zich neer liggen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken echter heeft beslist om een inreisverbod van acht jaar te geven aan verzoeker, is buiten alle redelijkheid en

zonder de noodzakelijke omzichtigheid. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing verwijst naar de eerste en enige inbreuk op de wetgeving, dat hij zijn straf heeft uitgezeten en sinds 25/05/2014 voorlopig in vrijheid is gesteld en dat verzoeker gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maakt dat een periode van acht jaar een onredelijke termijn is. Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde. Dat verwerende partij dan ook de volgende stijlformule in zijn beslissing opneemt, is buitenproportioneel: "gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt." Het is verzoeker onduidelijk waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert. Verwerende partij dient immers duidelijk aan te tonen dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. Verwerende partij dient deze bedreiging tevens duidelijk te motiveren. Deze motieven dienen uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijke gedrag van het individu. Het loutere bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan dit niet motiveren, noch kan het bestaan van een winstgevend karakter van een eenmalige veroordeling aantonen dat het individuele gedrag van verzoeker laat blijken dat hij zijn persoonlijke verrijking laat primeren op de fysieke en psychische gezondheid van zijn medemens. Temeer daar deze motivering volledig steunt op een loutere stijlformule. Het eventuele bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als grond tot het opleggen van een inreisverbod dient steeds gepaard te gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de betrokkene geen berouw toonde of recidive pleegde. Het aangehaalde vonnis stelt het volgende: "Hij zegt spijt te hebben van de feiten. Bovendien is verzoeker slechts een maal veroordeeld geweest en had hij tot voor het aangehaalde vonnis een blanco strafblad, dit wijst op een afwezigheid van recidive in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft een strenge bestraffing ondergaan, gelet op de gepleegde feiten. Hij heeft hier zijn verantwoordelijkheid opgenomen en heeft sinds 26/11/2013 in de gevangenis gezeten. Op 25/05/2014 werd verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld. Hieruit kan tevens afgeleid worden dat het gevaar voor de openbare orde minimaal is. Bovendien geeft verzoeker gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn les geleerd heeft, en zich vanaf heden aan de Belgische regelgeving wenst te houden. Er is derhalve niet afdoende in feite aangetoond dat de heer F een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet is dus een buitenproportionele en onzorgvuldige beslissing, die in strijd is met het artikel 74/11, §1 vierde lid Vreemdelingenwet. Deze neigt tevens naar een schending van het ne bis in idem beginsel, waardoor een individu niet twee maal gestraft kan worden voor hetzelfde strafbare feit. Indien Uw Raad niet in deze redenering mee gaat, wenst verzoeker te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken ondergeschikt zeer onredelijk is geweest door het geven van een inreisverbod van acht jaar. Artikel 74/11 stelt immers dat het inreisverbod meer dan vijf jaar kan zijn. Niets in de bestreden beslissing wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken een zorgvuldige afweging heeft gedaan betreffende de duur van het inreisverbod. De Dienst Vreemdelingenzaken dient immers een afweging te maken, rekening houdend met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval. De heer F had tot voor deze veroordeling, nog geen andere veroordelingen opgelopen. Hij heeft zijn straf uitgezeten tot op het ogenblik dat hij voorlopig in vrijheid werd gesteld. Hij toont berouw voor de daden die hij gepleegd heeft. Bovendien zal de heer F vrijwillig gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Langs de andere kant heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich betreffende de motivering van de acht jaar beperkt tot de eerder geciteerde stijlformule betreffende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten. Hieruit trekt de verwerende partij de volgende louter speculatieve gevolgtrekking: "uit het gedrag van betrokkene blijkt dat hij zijn persoonlijke verrijking laat primeren en op de fysieke en psychische gezondheid van zijn klanten en op de schade die zijn handel veroorzaakt aan de maatschappij in het algemeen." Er kan echter nergens uit de bestreden beslissing afgeleid worden dat rekening werd gehouden met de positieve elementen uit het dossier. Dit maakt de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ten eerste onzorgvuldig genomen en ten tweede zeer onredelijk is. Om deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen op basis waarvan een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd, op een duidelijke wijze aangegeven.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, houdt de formele motiveringsplicht evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de determinerende motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de determinerende motieven kent, zodat in casu de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert hij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht en bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De loutere omstandigheid dat verzoeker voor zijn veroordeling in België over een blanco strafregister beschikte, doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, noch laat dit betoog toe vast te stellen dat de bestreden beslissing kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot vastgestelde feiten die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De loutere omstandigheid dat verzoeker verklaarde spijt te hebben van de feiten, doet evenmin afbreuk aan de motieven, noch laat dit toe vast te stellen dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar het "non bis in idem"-beginsel, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het adagium "non bis in idem" belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

Verzoeker slaagt er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC